

Sygn. akt III KK 479/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2016 r.,
sprawy **K. P.**
skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 29 czerwca 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 5 marca 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego K. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r., Sąd Rejonowy uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego K. P., zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, tj.:

1. „art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie w sposób rażąco dowolny i wybiórczy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasady obiektywizmu i wbrew zasadom prawidłowego rozumowania,

wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w:

a) uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i oparciu tych ustaleń na:

- zeznaniach świadków [...], którzy nie byli naocznymi świadkami zdarzenia, a jedynie znali relację z przebiegu zdarzenia;

- zeznaniach świadków M. D. i R. M., którzy w dniu zdarzenia znajdowali się pod wpływem alkoholu;

b) nie daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznawał się do winy;

c) bezzasadnej odmowie przyznania wiarygodności zeznaniom świadków [...] złożonym na etapie postępowania sądowego, jako mającym na celu polepszenie sytuacji procesowej oskarżonego;

2. art. 5 § 1 k.p.k., poprzez uznanie oskarżonego K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu pomimo tego, iż wina tego oskarżonego nie została należycie udowodniona;

3. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do części materiału dowodowego w postaci protokołów przeszukań;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 9 sierpnia 2014 r., w B. dokonał kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. T. 1, w ten sposób, że po uprzednim urwaniu jednej kłódki zabezpieczającej wejście do ww. pomieszczenia gospodarczego i otwarciu drugiej kłódki posiadanym przez siebie kluczem dostał się do pomieszczenia, a następnie do wnętrza ww. mieszkania przez okno umiejscowione między tymi pomieszczeniami, skąd po ich penetracji dokonał zaboru w celu przewłaszczenia z pomieszczenia gospodarczego - wiertarki i piły elektrycznej, zaś z mieszkania - odkurzacza podczas, gdy:

a) brak było jakichkolwiek dowodów umożliwiających przypisanie winy oskarżonemu;

b) w zabezpieczonych na miejscu zdarzenia śladach linii papilarnych brak było odcisków należących do oskarżonego;

c) w protokole oględzin z miejsca zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2014 r.

wskazano, że obie kłódki zabezpieczające wejście do pomieszczenia gospodarczego zostały zniszczone;

d) brak było świadków, którzy widzieliby jak oskarżony jedną z kłódek zrywa, a drugą otwiera kluczem;

e) oskarżony nie posiadał narzędzia umożliwiającego mu zniszczenie kłódek;

f) brak było możliwości przesunięcia dytky od strony pomieszczenia gospodarczego i dostania się do mieszkania;

g) nie znaleziono skradzionych przedmiotów w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego, jak i jego matki;

III. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy i właściwości osobistych oskarżonego wyrażającą się w wymierzeniu mu kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenia obowiązku naprawienia szkody oraz oparciu rozstrzygnięcia w tym zakresie wyłącznie na okolicznościach obciążających bez uwzględnienia okoliczności łagodzących”.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 r., Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego K. P. zarzucając rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. „art. 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na:

– zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy wadliwej i jednostronnej oceny dowodów dokonanej przez sąd *meriti*, uwzględniającej jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego K. P.;

– dokonaniu wadliwej kontroli instancyjnej poprzez niewystarczające i niewnikliwe przeanalizowanie zarzutów oraz wniosków wskazanych przez obrońcę skazanego w zwykłym środku odwoławczym;

– zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy dowolnej oceny materiału

dowodowego, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów;

– zaniechaniu rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i braku wskazania w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego czym kierował się ten Sąd uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na wybiórczej i dowolnej ocenie zeznań świadków R. M. i M. D.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego K.P. od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przystępując do wskazania powodów takiej oceny na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Przedmiotem kasacji może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.).

Autor kasacji wspomnianych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem kasacji, w istocie nie respektuje. Uważna lektura obu zarzutów kasacji i ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że są one w rzeczywistości powtórzeniem zarzutów apelacyjnych i sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i aprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, które w konsekwencji spowodowały przypisanie K. P. sprawstwa czynu wyczerpującego znamiona art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jakkolwiek powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środkiem odwoławczym może być w niektórych sytuacjach skuteczne, to dotyczy to jedynie przypadków, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Kontrolowane orzeczenie Sądu Okręgowego spełnia tymczasem standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny, nie pomijając w swoich rozważaniach żadnego z podniesionych w apelacji zarzutów. Na s. 6-9 uzasadnienia Sąd szczegółowo odniósł się do zarzutu obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k., w tym w zakresie kwestii kluczowych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego za przypisane mu przestępstwo. Na s. 7-10 uzasadnienia Sąd w sposób wyczerpujący wyjaśnił dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a ustalenia faktyczne w przeważającej mierze oparł na zeznaniach świadków R. M. i M. D. Na s. 11- 14 uzasadnienia Sąd odniósł się zaś do zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Wszystkie trzy zarzuty apelacyjne zostały szczegółowo uargumentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego i w tym miejscu nie ma potrzeby przytaczania zawartych tam argumentów ponownie.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego pozwala na stwierdzenie, iż ww. sytuacja w niniejszej sprawie nie miała jednakże miejsca.

Podkreślić ponadto należy, że zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji. Przepis ten statuuje normę o charakterze ogólnym, podczas gdy zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, Lex nr 51668). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazuje, iż pogwałcenia zasady obiektywizmu autor kasacji upatruje w odmiennej od prezentowanej przez

skarżącego ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, a za nim Sąd Okręgowy. Tym samym zarzut ten zmierza w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych, co w świetle art. 523 § 1 k.p.k. jest zabiegiem niedopuszczalnym.

W procedowaniu Sądu Okręgowego nie sposób także doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz podzieleniu przez Sąd odwoławczy stanowiska Sądu I instancji odnośnie dania przezeń wiary zeznaniom świadków R. M. i M. D. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Okręgowy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły te dowody w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora.

Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej w tym zakresie, winno być jednoczesne wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak we wniesionej kasacji nie podniesiono. Zgodnie zaś z przepisem art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których w omawianej sprawie nie sposób się doszukać.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.